

ANDY MCNAB

EEN NICK STONE-THRILLER

DOODSE STILTE

‘Met Andy McNab lees je
de beste actiefilms in boekvorm.
Geen twijfel mogelijk.’ – FHM

Over het boek

In 1993 is Nick Stone samen met een team specialisten wekenlang undercover in Bogota en de jungle van Colombia. Zijn missie: het opsporen van de meest beruchte drugslord ter wereld... en hem elimineren. Maar om het fatale schot te lossen moet Stone zó dicht bij het doelwit komen dat hij zal worden herkend. Een risico dat hij durft te nemen, want alleen de man die op het punt staat te sterven zal zijn gezicht zien. Of toch niet...

Twintig jaar later leeft Stone een teruggetrokken bestaan in Moskou, samen met Anna en hun zoontje. Wanneer zijn zoontje ernstig ziek wordt en de dokter die hem kan redden wordt bedreigd, ziet hij zich gedwongen zijn oude beroep weer op te pakken. Het spoor leidt hem naar Hongkong, waar de Triades de dienst uitmaken, en verder: naar een wereld die hij dacht voorgoed achter zich te hebben gelaten. Zijn vijanden beschikt over een privéleger en een ruim arsenaal aan wapens. Maar Nick Stone heeft meer dan twintig jaar ervaring in elke vorm van oorlogvoering mogelijk. En meer dan ooit is hij vastbesloten om het gevecht te winnen, voor Anna en zijn zoontje...

Over de auteur

Bestsellerauteur Andy McNab, bekend van de thrillerreeks rond actieheld Nick Stone, is het pseudoniem van een voormalig Brits Special Air Service-soldaat. Hij werd wereldberoemd toen hij na de Eerste Golfoorlog in 1993 zijn verslag publiceerde van de mislukte SAS-missie Bravo Two Zero. Voor deze missie ontving hij o.a. de Distinguished Conduct Medal. McNab wordt nog steeds wereldwijd gezocht door enkele terroristische organisaties. Het is daarom verboden om afbeeldingen van zijn gezicht, of zijn huidige locatie, te openbaren.

Van dezelfde auteur

Onbreekbare eenheid
De Afghanistan-missie
Oorlogswond
Nul uur
De sluipschutter
De huurling
Crisis Four
Epicentrum
Alarmfase rood
Het talibanoffensief

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Andy McNab

Doodse stilte

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Silencer

Copyright © Andy McNab 2013

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© CollaborationJS / Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0229 1

NUR 332

Met dank aan luitenant-kolonel (KL) Rob van Putten

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

1

Jaco, Costa Rica, 29 november 1993, 07.37 uur

In de rechthoekige behuizing van de Mauser stonden de adelaar en het hakenkruis van de nazi's nog steeds geperst. Het scherpschuttersvizier leek op een gepunte hekpaal. De meeste onervaren schutters richtten op de plaats waar die werd gekruist door een dunne horizontale lijn, maar die lijn was er alleen om de hoek of de helling van het wapen te controleren. Je moest dus precies op de punt richten.

Ik keek naar de bijzonder basale 4x-vergroting van het Zeiss-telescoopvizier uit de Tweede Wereldoorlog. Ons doelwit, het gebouw in het dal onder ons, was een vage vlek. Een stortregen geselde mijn gezicht en het telescoopvizier, en toen ik hem met mijn duim wilde schoonvegen werd alles alleen maar erger.

'Eén schot, één dode. Weet je nog steeds zeker dat je dat kunt, *hombre?*'

Ik knikte ja als antwoord op de 'zwart-witwestern'-grappen die hij al vanaf het moment dat we elkaar hadden leren kennen uitkraamde, hoewel ik daar eerlijk gezegd niet eens zo zeker van was. Ik was drijfnat, zat onder de modder en bladeren, en was gebeten en gestoken door zo ongeveer elk insect in Midden-Amerika dat kon vliegen, kruipen of zitten en net zo lang wachtte tot je naast hem ging zitten.

Wat nog erger was, ik was gespannen. Dit was mijn eerste klus voor de Secret Intelligence Service (sis), in de volksmond bekend als MI6 (Military Intelligence, Section 6), de Britse buitenlandse inlichtingendienst. Deze klus had natuurlijk 'dezelfde ellende, andere baas' kunnen zijn, maar mijn hele toekomst bij hen kon van dit ene schot afhangen, en de stomkop die ik met me mee moest zeulen was een blok aan mijn been.

Ik trok mijn hoofd terug van het wapen. Dino zat gedeeltelijk onder de modder; de rest van zijn lichaam was bedekt met grote stuk-

ken regenwoud. Hij drukte zijn ogen tegen iets wat eruitzag als een verrekijker die steroïden gebruikte. Voor de honderdste keer sinds we daar waren, drukte hij op een knopje aan de buitenkant van zijn kijker en vuurde een straal onzichtbaar infrarood licht af, voor het geval de schuur in de afgelopen minuten verder het dal in was gekropen. ‘De afstand is 447 meter.’

‘Dat weet ik, Dino. Dat weet ik.’

De afstand kon op het richtmiddel van het Mauser-geweer worden ingesteld. Ik had hem ingesteld op 450.

Dino had voor deze klus zijn haar heel kort geschoren en dat wat er over was blond geverfd. Naar zijn uiterlijk te oordelen, zou je denken dat de Mauser van zijn opa was geweest, en misschien was dat ook zo. De DEA, de Amerikaanse Drug Enforcement Administration, vond het kennelijk niet belangrijk alleen noodzakelijke informatie te verstrekken, want agent Zavagno had me al veel meer over Dino’s achtergrond verteld dan ik behoefde te weten.

Zijn Mexicaanse grootouders waren, nadat ze te vaak naar *Dallas* en *Dynasty* hadden gekeken, samen met hun kinderen zwemmend de Rio Grande overgestoken. Het was er niet van gekomen om met JR en Joan Collins te dineren, maar in de schuur naast hun huis in een rottig stadje vlak over de grens was de kleine Dino begonnen de Amerikaanse Droom te leven.

Ik was geen taalkundige, maar volgens mij had hij meer een Italiaans dan een Mexicaans accent, en er zat ongetwijfeld iets Europees in Dino’s DNA. Honderden oude vrienden van Mussolini hadden zich aangesloten bij de stroom nazi’s die vlak na de Tweede Wereldoorlog naar Midden- en Zuid-Amerika waren getrokken, en dat verklaarde zijn *Boys from Brazil*-kapsel misschien een beetje.

Ondanks dat Dino eind twintig was met een lichaam als een doorgewinterde rugbyspeler, had ik het gevoel dat ik hem elke centimeter van de twaalf kilometer vanuit de stad met me mee had moeten slepen. Het was niet zo dat hij daar niet wilde zijn; ik was ervan overtuigd dat hij fanatiek en enthousiast genoeg was om aan alle voorwaarden van de personeelsafdeling van de DEA in Washington te voldoen. Maar hij opereerde vanuit New Mexico, het land van taco’s en droogte. Hij was nooit eerder in een regenwoud geweest, had eigenlijk geen enkele ervaring in het veld en wist niet hoe hij zich moest beheersen. Dat was niet eens zijn enige probleem. Hij had zich in zijn hoofd gehaald dat

Britten van thee hielden en stond dus op Lipton – die theezakjes in van die kleine gele pakjes.

Het was nog erger, want het gat waar wij logeerden stikte van de hippies die daar in de *Summer of Love* naartoe waren gegaan en van groepen jonge surfers die daar waren gekomen om een paar keer te surfen en ook waren vergeten weer te vertrekken. De meisjes waren zongebruind, fit en altijd in voor een feestje. Dino's lul zat op zijn blond geverfde kop geplakt. Hij had dan ook helemaal geen zin gehad te vertrekken voordat hij zelfs maar een uitnodiging had gekregen.

Het had ons tien lange, bezwete, door muggen gebeten uren gekost om de laatste schuilplaats van Jesús Orjuela te vinden. Daarna waren we nog eens drie uur bezig geweest om ongezien naar onze schietpositie te kruipen, iets hoger en zuidelijker. Vanaf dat moment hadden we daar gelegen, in een tropische regenbui, terwijl de Wolf – zoals hij tegenwoordig graag werd genoemd – hoog en droog koffiedronk. Het probleem met wolven is dat ze brutaal zijn in een groep, maar supervoorzichtig als ze alleen zijn. Deze wist dat zich schuilhouden zijn beste wapen was.

Door het vizier van de Mauser zag ik een hardhouten huis met een veranda eromheen. Dit onderkomen leek niet op de appartementen in Mayfair, de skichalets in Zwitserland en de strandhuizen in Malibu die hij ook bezat. Het stond op ronde palen en had een wankel golfplaten dak dat doorliep tot boven de veranda. In elke gevel van het huis zat een raam met luiken en aan de voorkant was een bijzonder slecht sluitende deur, tussen twee andere ramen met luiken. Iedereen die binnen zat, was goed beschermd.

En anoniem.

De enige aanwijzing was de brede, bijzonder Amerikaanse Ford F150 pick-up die buiten stond. Hij zou tot aan zijn assen in de modder hebben gestaan, ware het niet dat hij een verhoogde ophanging had die iedere *redneck* vol trots op het plaatselijke monstertruckfeest zou laten zien.

Een omheining van verroest prikkeldraad omsloot een perceel van ongeveer tweeduizend vierkante meter met lang gras dat doorliep tot de rand van het dak. Ongeveer honderd meter daarachter slingerde een volle beek die zo breed was als een weg; op de oevers zag ik nog meer schuren staan, allemaal met een eigen modderpoel waarin de varkens zich uitstekend konden vermaken. Vlakbij lagen een stuk of

zes slaperige krokodillen, met hun bek open alsof ze regendruppels wilden opvangen of wachtten tot er vanzelf een vers stuk varkensvlees naar binnen liep. Ze zagen er net zo ontspannen uit als het land waar ze woonden.

Dankzij overheidsbemoeienis was deze plaats ontsnapt aan de nachtmerrie van burgeroorlogen en de door Amerika gesteunde opstanden die in de jaren zeventig en tachtig het grootste deel van Midden-Amerika hadden geteisterd. Costa Rica had niet eens een leger. Het enige waar ze zich mee bezighielden, was het ontwikkelen van het toerisme en het beschermen van het regenwoud. Loofbomen torenden veertig meter boven ons uit, gesteund door een paar meter hoge schoren als de steunen van een kerstboomstander.

Ik vond het erg jammer dat deze paradijselijke streek binnenkort zou worden geteisterd door iets van de ellende die zich vanuit het zuiden verspreidde.

Weer keek ik door het vochtige telescoopvizier naar de deur en de ramen. Zodra de Wolf zich liet zien, had ik hem. Eén goed schot en hij lag plat op de vloer van de veranda: slachtoffer van een ouderwetse sluipmoord door een rivaliserend drugskartel uit een ander deel van de wereld.

2

De Wolf was op en top Colombiaan, tot en met zijn mocassins van ha-gedissenleer. Ik kon er niets aan doen, maar ik moest glimlachen toen ik foto's van hem zag tijdens de briefing op het hoofdkantoor van MI6 in Vauxhall. Ik had wolven altijd geassocieerd met mager en hongerig, maar in zijn spijkerbroek kon deze jongen een hele groep wolven stoppen. En hij had scherpe tanden – daar was geen twijfel aan – net als de tanden van het kartel dat hij samen met zijn oude schoolkameraad, Pablo Escobar, leidde.

Ze waren geboren in 1949 en groeiden samen op in de heuvels rondom Medellín; juiste plaats, juiste tijdstip, als je toevallig drugsbaron wilde worden. Colombia heeft via zee directe toegang tot de west- en de oostkust van de Verenigde Staten, en dat is een groot voordeel als je op grote schaal illegale spullen verscheept.

Jesús en Pablo begonnen als jonge tieners met werken als incasseerders en spierballen voor verschillende bendes. Ze kregen al gauw een reputatie vanwege hun achteloze en dodelijke geweld. Ontvoering voor losgeld was een van hun favoriete bezigheden. Als de familie weigerde te betalen of het geld niet bij elkaar kon krijgen, begon het dynamische duo hun gevangene te martelen, en doodden ze hem daarna. Soms deden ze het hoe dan ook, alleen om een voorbeeld te stellen. *'Pour encourager les autres,'* zei Jesús graag. 'Dat betekent om de anderen aan te moedigen.' Volgens een medeplichtige die informant van de DEA was geworden, had hij altijd een boek bij zich en had hij vooral een zwak voor Voltaire, net als hij een belangrijke verdediger van burgerlijke vrijheden.

Hij wist dat wapens en marteling niet voldoende waren om hun groeiende vermogen te beschermen. De vijver rondom Medellín zat vol haaien die altijd rondzwommen en altijd klaar waren om te doden. Zij moesten dus laten zien dat ze in staat waren hun bezittingen te verdedigen. En, zoals de militaire dagboeken waar hij zo van hield hem

hadden geleerd, was aanval de beste verdediging.

Jesús en Pablo brachten terreur op een nieuw niveau. Vrouwen werden verkracht als straf voor een misdaad van een familielid en ieder lid van die familie, ook de kinderen, werd erbij gehaald om daar getuige van te zijn. Ze lieten hun slachtoffers smeken en gillen in aanwezigheid van hun geliefden, en stelden hun verminkte lichamen tentoon. Soms zetten hij en Pablo hun hoofd op een stok en hingen ze hun testikels aan een boom. Ze hakten het lid af van mannelijke slachtoffers en stopten dat in hun mond. Met een machete sneden ze de borsten van vrouwen af en hun buik open, en trokken hun baarmoeder over hun hoofd.

Algauw had de Wolf de kenmerkende handeling waar hij zijn bijnaam aan te danken had geperfectioneerd: hij sneed de keel van een slachtoffer open en trok diens tong als een groteske stropdas door de opening. Je ergste vijand was dus de psychopaat met een bibliotheekabonnement.

De Wolf en Escobar bezaten de brute macht die alleen terreur kan veroorzaken. Daardoor werden ze zo rijk dat ze aanboden om de Colombiaanse staatsschuld af te lossen. Escobar werd zelfs lid van het Congres, een gerespecteerde burger, een volksvertegenwoordiger. Zijn nieuwe status gaf hem juridische onschendbaarheid, wat betekende dat hij volgens de Colombiaanse wet niet langer voor zijn misdaden kon worden vervolgd – en hij zorgde ervoor dat dit ook voor de Wolf gold.

Escobar kreeg bovendien een glanzend nieuw paspoort waardoor hij internationale diplomatieke immuniteit verkreeg. Hij nam zijn gezin mee over de noordgrens op vakantie en poseerde zelfs vrolijk voor het Witte Huis. Bij de DEA trokken ze zich de haren uit het hoofd; niet alleen omdat hij dankzij zijn immuniteit ongestraft naar zijn herenhuizen in Miami kon gaan, maar omdat ze wisten dat hij president van Colombia wilde worden en zij niets konden doen om hem tegen te houden.

Vreemd genoeg ging het voor het congreslid en zijn vriend pas mis toen een of andere slimmerik in de VS ontdekte dat gewoon zuiveringszout een eenvoudig en goedkoop alternatief was voor de bijzonder ontvlambare ether die bij de productie van gezuiverde cocaïne werd gebruikt. Bovendien was de nieuwe cocktail ook nog eens veel verslavender. Binnen de kortste keren was crack overal aanwezig in de binnensteden van de VS en werd algauw een sociale epidemie. Bijna van de ene op de andere dag was het witte spul niet langer chic en werd

het niet meer beschouwd als een recreatieve substantie voor de rijke trendsetter. Washington moest proberen vat te krijgen op de situatie, en dat betekende vat krijgen op de kartels.

Wat was begonnen als een winstgevend mazzeltje, was het begin van het einde voor dit dynamische duo. Hun politieke basis stortte onder hun voeten in en ze werden ziekte verspreidende ratten, vijanden van de regering. Dus daarom werd de hulp van de Special Air Service (SAS), een Britse Special Forces-eenheid, ingeroepen.

Ik, Pablo en Jesús kenden elkaar al heel lang.

3

Dino vuurde de infrarode straal voor de zoveelste keer af. ‘Het is 447 meter, *hombre*. Verknaal het niet, oké?’

Zijn stem was te hoog voor een man van zijn postuur. In het begin had ik dat grappig gevonden, maar nu begon het me zelfs nog meer op mijn zenuwen te werken dan die verdomde regen. De middelvinger die ik opstak, was wit en gerimpeld, alsof ik de hele dag in bad had gelegen.

Margaret Thatcher was premier van Groot-Brittannië toen crack op de Britse straten verscheen, en dat had ze bijzonder persoonlijk opgevat. Ik was korporaal bij de SAS op het moment dat ze ons aan Reagan aanbood als onderdeel van de First Strike Policy om de drugs bij de bron tegen te houden.

Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. In Colombia, een land zo groot als Spanje, Portugal en Frankrijk samen, vonden elk jaar twintigduizend drugserelateerde moorden plaats en het was dus de gevaarlijkste plek op deze aardkloot. Een Colombiaanse man tussen de achttien en de zestig liep meer kans te sterven door schotwonden dan door welke andere oorzaak ook.

In 1988 waren we ernaartoe gevlogen om de antidrugspolitie op te leiden: om eerst het regenwoud te infiltreren en vervolgens de laboratoria te vinden en te vernietigen. Het probleem was dat deze mannen ongeveer honderd Amerikaanse dollar per maand verdienden en daarvoor het risico liepen te worden gedood – en hun familieleden verkracht en vermoord – door Pablo en de Wolf. En dus kon het hen geen ene moer schelen als rijke, veel te dikke Noord-Amerikaanse *gringo*'s zich te buiten gingen aan coke.

In Colombia, wist ik al snel, ging het vooral om eigenbelang. In de tijd dat ik er was, stortte er een vliegtuig neer in het oerwoud. Toen de politie arriveerde, waren dorpelingen uit de buurt bezig het wrak te doorzoeken. Vrij veel passagiers hadden het overleefd, maar waren zwaargewond. De dorpelingen keken geen moment naar hen om, zo'n

haast hadden ze om de dichtstbijzijnde lijken van hun horloges, ringen en portefeuilles te ontdoen.

Een leven was goedkoop in deze bossen. En iedereen was te koop.

4

Het dorp was uitgestorven; niet vreemd bij deze slagregen. Voor me zag ik een dikke muur van water waarvan de druppels met zo'n kracht op de grond sloegen dat er minikraters ontstonden. Zelfs de schurftige kippen en hangbuikzwijnen hielden hun kop naar beneden; de regen-druppels sloegen als kogels uit een machinegeweer in op de modder om hen heen. De regen spoelde gelukkig wel alle bladafval van ons gezicht.

Dat ik hier was, had ik te danken aan de constante miskleunen van de Colombiaanse politie-eenheid *Blocada de Búsqueda*. Het enige doel van deze eenheid was Orjuela en zijn makkers te pakken nemen en als zij hun werk goed hadden gedaan, was ik nu niet bezig in een menselijke pruim te veranderen.

De onder de codenaam *Centra Spike* opererende *United States Army Intelligence Support Activity* (*USAISA* of *ISA*), bijgenaamd *The Activity*, had de kleine *Beechcraft*-turboprop volgestopt met hightechapparatuur die het mobiele telefoon- en radioverkeer kon traceren. De theorie was: lokaliseer *Escobar* en de *Wolf* door hun stemmen op te vangen. Daar hadden ze niet veel tijd voor nodig gehad – *Jesús* had altijd wel iets te kankeren – maar door de corruptie en de incompetentie op hoog niveau in *Blocada de Búsqueda* reageerden ze veel te traag. De commandanten wisten niet of ze erop konden vertrouwen dat geen van hun tweehonderd officieren de *Wolf* vroegtijdig waarschuwde dat hij ervandoor moest gaan.

Dat kon ik hen niet kwalijk nemen: er was heel veel geld beschikbaar. De slechteriken hadden langs elke ontsnappingsroute zakken vol geld verstopt, zodat ze er op elk moment tussenuit konden knijpen. Zelfs de eenvoudige druglaboratoria in de regenwouden hadden contant geld op voorraad voor de vluchtelingen. Ze hadden al paden en tunnels naar de rivieroever uitgehakt, waar snelle boten verborgen lagen. Waar het om ging was dat je alles simpel moest houden; dat moet natuurlijk ook wel als je onder druk staat.

Maar dat betekende niet dat ik het leuk vond dat ik deze smerige klus moest uitvoeren en me drijfnaat moest laten regenen, terwijl een stelletje nerds van Centra Spike comfortabel in de afluisterstations rondom Medellín zaten of op tienduizend meter hoogte in een Beechcraft, terwijl de U2-spionagevliegtuigen van de Amerikaanse luchtmacht ongeveer twee keer zo hoog rondvlogen op zoek naar die andere dikzak, Pablo.

De Amerikanen wilden Escobar te pakken nemen, meer dan welk ander lid van het kartel ook. Daarom richtte ik mijn wapen op de tweede prijs, in gezelschap van een groentje van de DEA dat constant met zijn gedachten elders was, en grote kans maakte de bak in te gaan voor moord.

Terwijl ik daar lag en de regen op mijn haar roffelde, dacht ik: waarom ben ik verdomme bij de SAS weggegaan? Ik was een K, een geheim agent, en ik werkte voor de SIS. Ik betaalde geen belasting, kreeg alles contant in het handje, maar zelfs dat was geen voordeel – als ik werd gepakt, betekende dit dat zij mijn bestaan konden ontkennen.

Ik hield mijn telescoopvizier van de Mauser gericht en hoopte dat de Wolf alleen wachtte tot het ophield met regenen. Ik wilde dat dit voorbij was. Zoals Dino steeds maar weer tegen me zei: in de tijd die de Wolf nodig had om de drie of vier meter van de veranda naar zijn auto te lopen, had ik net genoeg tijd voor één schot.

Wanneer ik hem niet met mijn eerste schot neerlegde, was het spel voorbij. Het was immers goed mogelijk dat hij daar een M60 machineweer had liggen. En wanneer hij in plaats daarvan onder het afdak verdween, was de kans voorgoed verkeken. We konden hem niet achtervolgen: we mochten niet riskeren dat iemand ons zag. Dit was zogenaamd een wraakmoord door een rivaliserend kartel, geen sluipmoord door een door de regering betaalde gringo en de kleinzoon van een paar illegale Mexicaanse gastarbeiders die de Rio Grande waren overgestoken.